

statningsregel, culpareglen, og for så vidt angår godtgørelse for ikke-økonomisk skade erstatningsansvarslovens § 26 (godtgørelse for tort i anledning af retsstridig krænkelse af frihed, fred, ære eller person).

Anvendelsen af disse regler besværliggøres bl.a. af, at den registeransvarliges erstatningspligt er betinget af, at der er handlet forsætligt eller uagtsomt, ligesom egentligt erstatningsansvar forudsætter, at der føres tilstrækkeligt bevis for, at den registrerede som følge heraf har lidt et økonomisk tab, mens tilkendelse og udmåling af godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26 beror på en nærmere afvejning af domstolene ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag, hvis udfald det derfor er vanskeligt at forudsige.

Reglerne om de registeransvarliges erstatningspligt over for de registrerede synes da også hidtil kun at være bragt i anvendelse i et uhyre beskedent antal tilfælde, til trods for at lovens regler i ikke ubetydeligt omfang må antages at have været overtrådt med skadevirkninger for de registrerede som følge. Dette er så meget mere uheldigt, som håndhævelsen af lovens bestemmelser bygger på en kombineret offentlig og privat kontrol, hvis effektivitet efter forslagsstillernes opfattelse er afhængig af, at erstatningsansvar er en reel mulighed, ikke mindst i betragtning af de forholdsvise beskedne ressourcer, der er stillet til Registertilsynets rådighed.

Spørgsmålet om erstatningsansvar for registrering og videregivelse af urigtige eller vildledende oplysninger kan især blive relevant i forbindelse med oplysningernes vandring fra en virksomhed over en kreditoplysningsvirksomhed eller et advarselsregister m.v. (herunder pengeinstitutternes kreditoplysningsvirksomhed) til en anden virksomhed. Uanset hvor der er begået fejl, og uanset om der kan påvises uagtsomhed, bør det efter forslagsstillernes opfattelse sikres, at registrerede uden besvær kan tilkendes erstatning. Da oplysningerne koncentrerer sig i kreditoplysningsbureauerne og advarselsregistrene m.v., og da det er disse, som i første omgang får fordel af, at oplysningerne overhovedet må cirkulere, finder forslagsstillerne det rimeligt, at der i hvert fald for disse virksomheders vedkommende indsættes regler om objektivi ansvar. Herved skabes det nødvendige økonomiske incitament for de registeransvarlige til at sikre sig, at registrerede oplysninger er korrekte.

Der henvises herved til betalingskortlovens § 22, hvorefter kortudstederne er ansvarlige for tab, som skyldes bl.a. fejlregistrering og konteringsfejl, selv om fejlen er hændelig og hvor også retsvirkningen af egen skyld hos den registrerede er begrænset.

Til nr. 12 og 13

Forslagsstillerne finder den i ændringsforslag nr. 11 foreslåede erstatningsregel, der indebærer et ubetinget objektivi ansvar, særdeles betænkelig. Ganske vist er det af stor betydning, at der kan tilkendes erstatning for tab, som borgerne lider som følge af urigtige eller vildledende registreringer, men sådanne tab vil i mange tilfælde være en følge af forhold, som den, der fører registret, er uden indflydelse på. Rent bortset fra det retssikkerhedsmæssigt betænkelige i at indføre regler om objektivi ansvar i sådanne tilfælde vil en regel med dette indhold kunne medføre, at den, der fører registret, bliver mindre agtpågivende ved registrering og videregivelse af oplysninger og blot indregner omkostningerne ved det objektivi erstatningsansvar i sine driftsudgifter. På denne baggrund foreslås det, at det i loven præciseres, også for at understrege betydningen af respekten for den enkeltes privatliv, at dansk rets almindelige erstatningsregel, culpareglen, gælder på dette område.

Til nr. 15

Dermed sikres det, at yderligere videregivelse fra modtagerne af oplysningerne skal ske uden risiko for identifikation af enkeltpersoners forhold.

Til nr. 16 og 17

1. Det følger af § 21, stk. 1, jf. § 16, stk. 1, i den gældende lov om offentlige myndigheders registre, at registrerede oplysninger, der i forvejen er offentligt tilgængelige, kan videregives fra en offentlig myndighed til en anden. Den affattelse af § 21 i lov om offentlige myndigheders registre, der er foreslået i lovforslagets § 2, nr. 16, tilsigter ikke at gøre ændring heri. Bestemmelserne i forvaltningslovens § 28, stk. 1 og 2, indebærer imidlertid, at oplysninger om rent private forhold som udgangspunkt ikke kan videregives. For derfor at præcisere, at andre oplysninger end